

HALV GUDERNE

Bodil Johanne Jørgensen

ERINDRINGSROMAN

”Trussetyven”

9

Det var på et tredages skattekursus på Hotel Munkebjerg i Vejle. Sidste aften på kurset hyggede vi os i danselokalet i kælderen efter en lang undervisningsdag. Det var helt almindeligt. Vi dansede meget dengang. Kurser blev anset for personalegoder, og mange skejede ud på kurserne.

På kurset mødte jeg forresten Lissy fra mit job som skrivestueleder. Lissy havde i mellemtiden også uddannet sig til revisor. Hun lignede sig selv. Hun så godt ud og var smart i tøjet. Lissy havde nu sin egen virksomhed med fem medarbejdere. Vi fik en god snak med hinanden. Men det var længe siden, vores veje skiltes. Der var ikke meget fælles at snakke om. Udover det faglige.

Sidst på aftenen kom en charmerende, lyshåret, høj fyr klædt i lyseblå skjorte og pæne grå bukser hen til mig og spurgte:

”Vil du dele en flaske vin med mig?”

Han var meget ældre end jeg.

”Jeg vil hellere danse.”

Vi dansede sammen. Længe. Han var god til at danse. Musikken var høj, og det var næsten umuligt at snakke med hinanden. Efter dansen gik han i baren og købte en flaske hvidvin til tretusinde kroner, som han ville dele med mig. Det syntes jeg ikke om, for det var ikke en del af aftalen.

Klokken var to om natten.

"Jeg er træt og går ned på mit værelse for at sove," sagde jeg.

"Drik lidt mere," sagde han.

Jeg tømte mit vinglas. Tog fat i min håndtaske og begyndte at gå ud af lokalet og ned ad den lange smalle hotelgang. Jeg mærkede, at nogen fulgte efter mig. Jeg vendte mig hurtigt om. Så revisoren, som jeg dansede og delte vinen med. Han fulgte efter mig. Jeg satte farten op. Jeg løb! Jeg løb stærkere! Det gjorde ondt i mine fødder og i min krop af træthed. Mit hjerte pumpede. Jeg var bange, men fattet. Satte hastigt nøglen i værelsesdøren. Jeg genkendte følelsen af at blive forfulgt og forsøgte at bevare roen.

"Vær rolig. Bliv ved med at være rolig," sagde jeg til mig selv.

Jeg forsøgte at få styr på min vejrtrækning.

Da jeg åbnede låsen, puffede manden mig hårdt i ryggen bagfra. Han skubbede døren op og smuttede med ind. Satte sig på en stol og gjorde tegn til, at jeg skulle komme og sidde på skødet af ham. Der var en mørk, undefinerbar energi omkring ham. En vildskab og noget uberegneligt, som ændrede hans ansigt. Jeg blev bange for ham. Men jeg mærkede også vreden indeni. Samtidig med, at jeg forsøgte at bevare roen.

"Gå," sagde jeg. "Gå hen til dig selv. Jeg har ikke inviteret dig ind på mit værelse. Jeg har ikke lyst til dig. Jeg vil sove. Forsvind fra mit værelse."

"Jeg vil dig ikke noget ondt. Jeg vil bare kigge på dig. Lad være med at være snerpet."

Han tog hårdt fat i min ene fod, krængede min korte røde støvle af foden og kastede den oven over klædeskabet.

Hans ansigt blev mørkere.

"Sæt dig ned! Lad os nu hygge os!" sagde han indladende, mens han med en hurtig bevægelse trak sit lyseblå slips af og smed det over på dobbeltsengen.

"Slap nu af! Hvorfor ikke?"

Jeg forsøgte igen at få ham til at gå hen til sig selv.

"Forlad mit værelse NU. Nu forsvinder du frivilligt, eller jeg kalder på hotellets portier," sagde jeg i et skrappere tonefald.

"Jeg vil ikke i seng med dig, bare se på dig. Jeg vil ligge ved siden af dig og kigge på din kusse og din smukke krop. Du skal ikke være så sippet."

"Du får en sidste advarsel. Nu har jeg bedt dig om at gå flere gange. Det er sidste gang, jeg siger det! Gå så! Jeg vil sove!"

Jeg blev klar over, at jeg ikke selv kunne håndtere ham. Hvis jeg lagde mig på sengen, ville han voldtage mig. Det var jeg helt sikker på.

Det var ikke med de bedste kort på hånden, jeg kom løbende med åndedrættet helt oppe i halsen hen til hotellets natportier i receptionen.

"Lukkede du ham selv ind? Så kan jeg ikke hjælpe dig," sagde natportieren, da jeg på strømpefødder fortvivlet henvendte mig til den halvsovende portier.

"Nej, han skubbede døren op og masede sig med ind på værelset."

"Ja, men det er inde på dit værelse. Jeg vil ikke hjælpe dig! Det må du selv klare. Du kunne lade være med at invitere ham indenfor!"

"Du må hjælpe mig!"

"Nej. Det kan jeg ikke. Du er selv skyld i det!"

Efter nogen tid fik jeg ham overtalt til at gå med til værelset.

"Er du sikker på, at han er der endnu?" spurgte portieren mig, mens vi gik i hastigt tempo på gangen hen mod hotelværelset.

Portieren låste værelsesdøren op. Der var stille og tomt.

"Han var her lige før. Det er umuligt. Kig under sengen eller i klædeskabet," sagde jeg.

Troede han overhovedet på mig?

Jeg skammede mig over den håbløse situation. Samtidig havde jeg overblik nok til at se det komiske i situationen.

"Jeg kan ikke hjælpe dig. OK, jeg ser lige i badeværelset som det sidste, inden jeg går," sagde han og kiggede træt og opgivende på mig.

Portieren trak det hvide plasticbruseforhæng, der hang over badekarret, fra i et hurtigt snuptag. Op af badekarret sprang en nøgen mand med den største ståpik pegende direkte mod portieren.

"Jeg er klar," råbte manden højt.

Hans ansigt stivnede som en brændt lermaske, da han fik øje på hotellets portier.

"Du må hellere tage dit tøj på og følge med mig," sagde hotelportieren med bestemt stemme men uden at fortrække en mine.

De forsvandt, da manden havde fået tøj på, og uden at sige et ord. Jeg var lettet. Jeg gik i seng og sov til næste morgen.

Revisoren fik forbud mod at komme på Hotel Munkebjerg i to år. Men kun fordi en af underviserne på kurset, den kendte skatteadvokat Robert Koch-Nielsen fra København, blandede sig og talte med hoteldirektøren næste morgen efter, at jeg ved morgenmaden i restauranten havde betroet mig til ham om nattens voldsepisode.

Revisoren, der tvang sig adgang til mit hotelværelse og ikke kunne styre sig og forsøgte at voldtage mig, fik sig en lærestreg.

Det var ikke første gang, han opførte sig sådan over for kvinder. Manden havde karantæne flere steder i nattelivet og havde i raseri og fuldskab smadret inventaret på et hotel. Men det nemmeste for pigerne var bare at gå i seng med ham. Det gjorde de fleste af dem, han ville have sex med.

Flere af kvinderne på kurset kunne ikke forstå, hvorfor jeg ikke bare havde gjort det.

"Så havde du været fri for alt det bøvl," sagde de.

"Trussetyven" kaldte de ham.

Nogle mænd følte det som et stort tag-selv-bord, når de var hjemme fra konen eller kæresten og på kursus.

Nogle kvinder udnyttede det. Jeg var naiv. Forstod det ikke. En af dem sagde:

”Jeg lægger altid mine snavsede trusser i mandens taske eller kuffert. Og håber, at det er hans kone, som ordner vasketøjet. På den måde hævner jeg mig på dem.”

Mange kvinder oplevede den slags overgreb og krænkelse, og mange fandt sig i det.

Det var en del af vores kultur i 1980'erne og mange år frem i tiden.

Det kan dog vende begge veje. Jeg kendte kvinder, som prostituerede sig og knaldede sig til at få en bedre stilling, et stort hus eller andre fordele.

”Hvordan tror du, jeg kom frem?” har flere kvinder sagt til mig.

Det var almindeligt hos en bestemt type kvinder. Nogle kvinder bollede med chefen og truede ham med at fortælle det til konen, hvis han ikke gav dem privilegier og fordele. Udspekulerede kvinder, som kun tænkte på sig selv.

Jeg følte mig forkert. Jeg følte mig ikke særlig kvindelig og var samtidig flov på mit køns vegne. Jeg forstod det aldrig. Det var prostitution. Helt ærligt! Jeg syntes ikke, det var sådan, det skulle være.

Men rent faktisk ser det ud til, at det stadigvæk forholder sig sådan i nogle miljøer.

Jeg ved ikke, hvad mændene tænkte. Måske tænkte de ikke over det. Udover dem, der var bange for kvinderne. Sådan var det bare. Ingen stillede krav til ansvarlighed eller moral.

Det var unge kvinder, det gik ud over. Fordi vi var umodne.

Jeg blev klogere på mig selv dengang på Hotel Munkebjerg. Jeg mærkede advarslerne i kroppen og reagerede sundt. Alligevel endte jeg senere i en voldelig situation, der mindede om scenen fra Hotel Munkebjerg.

Jeg skulle lære at sige fra og forsvare mig over for voldelige, liderlige, halvpsykopatiske mænd. Min udstråling var tilsyneladende åben for overgreb. Det var jeg ved at blive bevidst om. Jeg var nødt til at arbejde med mig selv for at ændre på det mønster.

*

Trods udfordringer med Jan var jeg efter fem år i Århus stadigvæk glad for jobbet, som var både personligt og fagligt udviklende. Og jeg havde nogle fantastisk søde kolleger.

Det var en arbejdsplads, hvor man anerkendte fællesskabet. Kun få havde "rundsave på albuerne". Vi havde et godt arbejdsfællesskab dengang, hvor folk respekterede hinanden, hjalp hinanden og var imødekommende som kolleger. Vi konkurrerede ikke indbyrdes.

Vi måtte hele tiden holde os ajour med nyt inden for området og videreuddanne os. Jeg deltog derfor i mange uddannelsesforløb både i Danmark og i udlandet.

Det var i computerens første tid. Meget skulle læres udenad eller slås op i bøger. Store databaser havde vi ikke til rådighed.

Der gik mange timer med at studere Karnovs Lovsamling og Juristforbundets Skattelovsamling. Vi skulle også være orienteret om de nyeste afgørelser på skatte- og afgiftsområdet. Det var vigtigt at have en god hukommelse og kunne huske paragrafferne udenad.

Jeg involverede mig i Erhvervskvindeforeningen i Danmark og i Zonta. Og sad en årrække i bestyrelsen for begge foreninger. Erhvervskvindeforeningen var nystiftet på det tidspunkt.

Det var en spændende tid med opbygning af foreningen på landsplan. Zonta er en verdensomspændende NGO-organisation for kvinder. Her hjælper man kvinder i fattige lande til en bedre uddannelse. For eksempel en ph.d. på et universitet eller forskning generelt.

Bestyrelsesarbejdet var spændende og gav indsigt. Det var begyndelsen til et nyt liv med større netværk og fællesskaber. I Zonta førte bestyrelsesarbejdet til studierejser til Australien, Island, Østrig, Sverige og Norge.

I mit job forventedes det ikke kun, at jeg deltog i relevant efteruddannelse, men også at jeg netværkede og skaffede nye kunder. Tidligere var der ikke behov for faglige netværk og salgsarbejde. Det var ved at ændre sig.

Regeringens kartoffelkur med forringede lånevilkår og høje rentesatser helt op til 25 % blev indført. Vi skulle alle sammen spare i 1980'erne. Sidst i firserne gik det bedre, men fra 1993 kom der en ny krise. Syv fede år og derefter syv magre år.